

POSTANOWIENIE

Dnia 12 kwietnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z powództwa B. K.
przeciwko P. Z.
o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 12 kwietnia 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanego
od wyroku Sądu Okręgowego w G.
z dnia 21 stycznia 2016 r., sygn. akt III Ca (...),

I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3600 (trzy tysiące sześćset) zł z tytułu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Wniosek o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej od wyroku Sądu Okręgowego w G. z dnia 21 stycznia 2016 r., opartej na obu podstawach przewidzianych w art. 398³ § 1 k.p.c., pozwany P. Z. uzasadnił występowaniem w sprawie istotnych zagadnień prawnych, które przedstawił w formie pytań:

„1. czy art. 452 k.c. podlega wyłączeniu, jeżeli spełnienie świadczenia następuje na rachunek bankowy działalności gospodarczej współmałżonka, do którego drugi współmałżonek nie jest upoważniony i nie ma możliwości zapoznania się z jego stanem?

2. czy spełnienie świadczenia do rąk współmałżonka jest w rozumieniu art. 452 k.c. jednoznaczne z tym, że drugi ze współmałżonków ze spełnionego w taki sposób świadczenia skorzystał?

3. czy spełnienie świadczenia do rąk współmałżonka podczas, gdy drugi z nich na świadczeniu nie skorzystał, powoduje powstanie odpowiedzialności tego z małżonków, który świadczenie przyjął względem dłużnika i wyłącza odpowiedzialność współmałżonka?"

Skarżący twierdził także, że „skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, a wynika z rażącego naruszenia przepisu art. 452 k.c., jako że Sąd nie wziął pod uwagę, że pozwany nie odniósł żadnych korzyści z pieniędzy przekazanych przez powoda na rachunek bankowy działalności gospodarczej żony pozwanego”.

W odpowiedzi na skargę powód B. K. wniósł o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania ewentualnie o jej odrzucenie oraz o zasądzenie zwrotu kosztów procesu.

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecnictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może zostać osiągnięty jedynie przez powołanie i właściwe uzasadnienie istnienia wymienionych przesłanek, a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania następuje na podstawie oceny, czy okoliczności powołane przez stronę odpowiadają przyczynom kasacyjnym wymienionym w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Wykazanie powołanej przez skarżącego przyczyny, określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., wymaga sformułowania określonego problemu prawnego, który w sprawie wystąpił, zaprezentowania różnych możliwych sposobów jego rozwiązania oraz przedstawienia argumentów przemawiających na rzecz każdego z nich, wyjaśnienia na czym polegają poważne wątpliwości związane z wyborem danego rozwiązania, przekonania o „istotności” przedstawionego zagadnienia, a ponadto o jego uniwersalnym charakterze, a zatem o tym, że jego rozwiązanie

będzie służyło rozstrzyganiu innych podobnych spraw (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11 i z dnia 23 grudnia 2008 r., IV CSK 454/08, niepubl.).

Skarżący nie przedstawił Sądowi Najwyższemu do rozstrzygnięcia istotnego zagadnienia prawnego w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Pozwany postawił w skardze jedynie pytania stanowiące wyraz jego wątpliwości co do wykładni i stosowania art. 452 k.c. w sprawie; co więcej, uczynił to w oderwaniu od poczynionych przez Sąd odwoławczy ustaleń faktycznych dotyczących spełnienia przez powoda świadczenia do rąk osoby uprawnionej, które zgodnie z art. 398¹³ § 2 k.p.c. są dla Sądu Najwyższego wiążące. Uzasadnienie wniosku nie zawiera stosownej argumentacji prawnej, która mogłaby przekonać o wystąpieniu istotnego, abstrakcyjnego problemu prawnego, którego rozwiązanie stwarzałoby poważne trudności i wymagało rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy. Powołane w skardze orzeczenia nie świadczą o rozbieżnościach w orzecznictwie sądów na tle przedstawionych pytań, zwłaszcza, że orzeczenia te zostały wydane w odmiennych stanach faktycznych.

Powołując się na przyczynę, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., a zatem na oczywistą zasadność skargi, pozwany ograniczył się do przytoczenia jednego z zarzutów skargi, nie przedstawiając żadnych argumentów prawnych, które zmierzałyby do wykazania kwalifikowanego, ewidentnego naruszenia przepisu prawa, którego zarzut ten dotyczy, możliwego do stwierdzenia bez merytorycznej analizy zaskarżonego wyroku oraz podstaw skargi (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49, z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07 i z dnia 11 sierpnia 2011 r., IV CSK 163/11, niepubl.). Pomijając aspekt „oczywistości” zarzucanego naruszenia prawa skarżący nie wykazał powołanej w skardze przyczyny przyjęcia jej do rozpoznania.

Nie stwierdziwszy przyczyn, które uzasadniałyby przyjęcie skargi do rozpoznania Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. O kosztach postępowania ze skargi rozstrzygnięto stosownie do art. 98 § 1 i 3 i art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

jw